

Γαλιλαία
φρίξβε

Μεταίχμιο
Χίλντε Πλεδερμύτσαν

Ρος Μακντόναλντ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ανέβαινα προς το σπίτι από έναν ιδιωτικό δρόμο που φάρδαινε στην κορυφή, δημιουργώντας ένα άνοιγμα όπου μπορούσες να παρκάρεις. Βγαίνοντας από το αυτοκίνητό μου, έριξα μια ματιά κάτω στην πόλη και είδα τους πύργους της ιεραποστολής και του δικαστηρίου βυθισμένους στην αιθαλομίχλη. Πίσω από την κορυφογραμμή απλωνόταν ο πορθμός της Σάντα Τερέζα και η ζώνη από διάσπαρτα νησάκια που μισόκλεινε στο άνοιγμά του.

Ο μόνος ήχος που άκουγα, αν εξαιρούσες το βουητό της εθνικής που μόλις είχα αφήσει πίσω μου, ήταν το χτύπημα μιας μπάλας του τένις. Το γήπεδο βρισκόταν στο πλάι του σπιτιού, κλεισμένο με ψηλό συρματόπλεγμα. Ένας γεροδεμένος άντρας με σορτς και τραγιάσκα έπαιζε με αντίπαλο μια ευκίνητη ξανθιά. Η παρτίδα τους είχε μια εγκλωβισμένη ένταση που μου θύμιζε κατάδικους στο προαύλιο φυλακής.

Ο άντρας έχασε αρκετούς πόντους στη σειρά και αποφάσισε να δώσει σημασία στην παρουσία μου.

Εγκαταλείποντας τη γυναίκα και την παρτίδα, ήρθε προς τον φράχτη.

«Είσαι ο Λιου Άρτσερ;»

Απάντησα καταφατικά.

«Άργησες στο ραντεβού μας».

«Δυσκολεύτηκα να βρω τον δρόμο σας».

«Γιατί δεν ρωτούσες κάποιον στην πόλη; Όλος ο κόσμος ξέρει πού μένει ο Τζακ Μπιμάγιερ. Ακόμα και τα αεροπλάνα που έρχονται για προσγείωση το σπίτι μου χρησιμοποιούν για σημάδι».

Ο λόγος ήταν προφανής. Το σπίτι ήταν ένα ακανόνιστο οικοδόμημα από σαγρέ πέτρα και κόκκινα τούβλα, χτισμένο στο ψηλότερο σημείο της Σάντα Τερέζα. Πιο ψηλά ήταν μόνο τα βουνά που στέκονταν πίσω από την πόλη κι ένα γεράκι με κόκκινη ουρά, το οποίο έκανε κύκλους στον λαμπερό οκτωβριάτικο ουρανό.

Η γυναίκα πλησίασε πίσω από τον Μπιμάγιερ. Φαινόταν πολύ νεότερή του. Κατάλαβα ότι εισέπραξε με ιδιαίτερη αμνηχανία τη ματιά που έριξα στο λεπτό ξανθό κεφάλι και το γυμνασμένο ώριμο σώμα της. Ο Μπιμάγιερ δεν μας σύστησε. Της είπα ποιος είμαι.

«Είμαι η Ρουθ Μπιμάγιερ. Θα πρέπει να διψάτε, κύριε Άρτσερ. Εγώ διψάω, πάντως».

«Δεν θα αρχίσουμε τώρα τις ευγένειες και τα κεράσματα» είπε ο Μπιμάγιερ. «Ο άνθρωπος ήρθε εδώ για δουλειά».

«Το ξέρω. Τον δικό μου πίνακα έκλεψαν».

«Εγώ μιλάω, Ρουθ, σε παρακαλώ πολύ!»

Με πήγε στο σπίτι, ενώ η σύζυγός του μας ακολουούθησε από κάποια απόσταση. Στο εσωτερικό η ατμόσφαιρα ήταν ευχάριστα δροσερή, αν και ένιωθα γύρω και πάνω μου τον όγκο του κτίσματος. Θύμιζε περισσότερο δημόσιο κτίριο παρά κατοικία – ένα μέρος όπου πας να πληρώσεις τους φόρους σου ή να βγάλεις διαζύγιο.

Κάναμε ολόκληρο ταξίδι μέχρι να φτάσουμε στο βάθος της μεγάλης σάλας. Ο Μπιμάγιερ μού έδειξε έναν τοίχο λευκό – ήταν άδειος, αν εξαιρούσες τους δύο γάντζους από τους οποίους κρεμόταν ο πίνακας, όπως μου είπε.

Έβγαλα το σημειωματάριό μου κι ένα στιλό.

«Πότε εκλάπη;»

«Χτες».

«Τότε πρόσεξα για πρώτη φορά την απουσία του» είπε η γυναίκα. «Αλλά δεν μπαίνω σ' αυτό το δωμάτιο καθημερινά».

«Είναι ασφαλισμένος ο πίνακας;»

«Όχι ο πίνακας ειδικά» είπε ο Μπιμάγιερ. «Ό,τι υπάρχει μέσα στο σπίτι είναι ασφαλισμένο».

«Πόσο πολύτιμος είναι ο πίνακας;»

«Αξίζει δυο χιλιάρια, περίπου».

«Αξίζει πολύ περισσότερο» είπε η γυναίκα. «Πέντε με έξι φορές παραπάνω, το λιγότερο. Οι τιμές του Τσάντρι έχουν ανεβεί κι άλλο».

«Δεν ήξερα ότι παρακολουθείς τις τιμές» σχολίασε ο Μπιμάγιερ καχύποπτα. «Δέκα, δώδεκα χιλιάρικα; Τόσα πλήρωσες γι' αυτό τον πίνακα;»

«Δεν σου λέω πόσα πλήρωσα. Τον αγόρασα με δικά μου λεφτά».

«Κι ήταν ανάγκη να τον αγοράσεις χωρίς να με συμβουλευτείς; Νόμιζα ότι έχεις ξεπεράσει πια την εμμονή σου με τον Τσάντρι».

Πάγωσε στη θέση της.

«Τι άδικο σχόλιο. Έχω να δω τον Ρίτσαρντ Τσάντρι τριάντα χρόνια. Η αγορά του πίνακα δεν έχει καμία σχέση μ' αυτόν».

«Ή έτσι ισχυρίζεσαι, τουλάχιστον».

Η Ρουθ Μπιμάγιερ έριξε στον άντρα της μια σύντομη θριαμβευτική ματιά, σαν να του είχε πάρει έναν πόντο σ' ένα παιχνίδι πιο ζόρικο από το τένις.

«Ζηλεύεις έναν πεθαμένο».

Ο Μπιμάγιερ γέλασε άκεφα.

«Αυτό είναι γελοίο για δύο λόγους: είμαι απολύτως σίγουρος ότι δεν ζηλεύω, και δεν πιστεύω ότι είναι πεθαμένος».

Οι Μπιμάγιερ μιλούσαν σαν να με είχαν ξεχάσει, αλλά υποφιαζόμουν ότι δεν ήταν πράγματι έτσι. Είχα γίνει ένας ακούσιος διαιτητής που τους επέτρεπε να βγάλουν στη φόρα παλιά προβλήματα χωρίς τον κίνδυνο να οδηγηθούν σε κάτι πιο χειροπιαστό, όπως η σωματική βία. Παρά την ηλικία του, η συμπεριφορά και τα

λόγια του Μπιμάγιερ έδειχναν άνθρωπο βίαιο, κι εγώ άρχιζα να κουράζομαι από τον παθητικό ρόλο μου.

«Ποιος είναι ο Ρίτσαρντ Τσάντρι;»

Η γυναίκα με κοίταξε έκπληκτη.

«Μη μου πείτε ότι δεν τον έχετε ξανακούσει!»

«Η πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού δεν τον έχει ξανακούσει» είπε ο Μπιμάγιερ.

«Αυτό είναι κατάφωρο ψέμα. Ήταν ήδη διάσημος πριν εξαφανιστεί – και δεν είχε κλείσει ούτε τα τριάντα».

Ο τόνος της ήταν νοσταλγικός και τρυφερός. Κοίταξα το πρόσωπο του συζύγου της. Είχε κοκκινίσει από θυμό και το βλέμμα του έδειχνε σύγχυση. Μπήκα ανάμεσά τους, απευθυνόμενος προς τη σύζυγο.

«Από πού εξαφανίστηκε ο Ρίτσαρντ Τσάντρι;»

«Από εδώ» είπε εκείνη. «Από τη Σάντα Τερέζα».

«Πρόσφατα;»

«Όχι. Έχουν περάσει πάνω από είκοσι πέντε χρόνια. Μια μέρα, αποφάσισε να τα παρατήσει όλα. Αναζήτησε καινούργιους ορίζοντες, όπως έγραψε στην αποχαιρετιστήρια δήλωσή του».

«Η δήλωση απευθυνόταν σ' εσάς, κυρία Μπιμάγιερ;»

«Δεν απευθυνόταν σ' εμένα, όχι. Άφησε ένα γράμμα το οποίο δημοσιοποίησε η σύζυγός του. Εγώ είχα να δω τον Ρίτσαρντ Τσάντρι από την εποχή που ήμασταν νέοι, στην Αριζόνα».

«Παρότι έκανες ό,τι περνούσε από το χέρι σου» είπε ο σύζυγός της. «Θέλησες να εγκατασταθούμε εδώ μετά τη συνταξιοδότησή μου επειδή ήταν η πόλη του Τσάντρι. Μ' έβαλες να χτίσω σπίτι δίπλα ακριβώς στο σπίτι του».

«Αυτό δεν είναι αλήθεια, Τζακ. Δική σου ιδέα ήταν να χτίσεις εδώ. Εγώ συμφώνησα απλώς με την απόφασή σου – και το ξέρεις».

Το πρόσωπό του ξεφούντωσε και χλώμιασε ξαφνικά. Τα μάτια του πήραν μια βασανισμένη έκφραση, καθώς συνειδητοποίησε ότι η γυναίκα του είχε δίκιο.

«Δεν ξέρω τίποτα πια» είπε με γερασμένη φωνή και βγήκε από το δωμάτιο.

Η γυναίκα του ετοιμάστηκε να τον ακολουθήσει, μετά γύρισε και στάθηκε δίπλα σ' ένα παράθυρο, με πρόσωπο σκληρό και συλλογισμένο.

«Ο σύζυγός μου είναι τρομερά ζηλιάρης».

«Γι' αυτό με κάλεσε;»

«Σας κάλεσε επειδή του το ζήτησα. Θέλω πίσω τον πίνακά μου. Είναι το μόνο πράγμα που έχω από τον Ρίτσαρντ Τσάντρι».

Κάθισα στο μπράτσο μιας πολυθρόνας και άνοιξα πάλι το σημειωματάριό μου.

«Μπορείτε να μου τον περιγράψετε;»

«Είναι το πορτρέτο μιας κοπέλας, με απλές πινε-λιές. Τα χρώματα είναι λιτά και έντονα, ινδιάνικα χρώματα. Έχει κίτρινα μαλλιά, το πόντισο της είναι μαύρο

και κόκκινο. Η πρώτη περίοδος του Ρίτσαρντ ήταν επηρεασμένη πάρα πολύ από την τέχνη των Ινδιάνων».

«Ο πίνακας αυτός ήταν της πρώτης περιόδου;»

«Ειλικρινά, δεν ξέρω. Ο άνθρωπος που μου τον πούλησε δεν ήταν σε θέση να τον χρονολογήσει».

«Πώς ξέρετε ότι είναι αυθεντικός;»

«Νομίζω ότι το καταλαβαίνω κοιτάζοντάς τον. Και ο πωλητής εγγυήθηκε την αυθεντικότητά του. Ήταν φίλος του Ρίτσαρντ από την Αριζόνα. Ήρθε πρόσφατα στη Σάντα Τερέζα. Ονομάζεται Πολ Γκράιμς».

«Έχετε καμιά φωτογραφία του πίνακα;»

«Όχι, αλλά ο κύριος Γκράιμς έχει. Είμαι σίγουρη ότι θα σας αφήσει να της ρίξετε μια ματιά. Είναι ιδιοκτήτης μιας μικρής γκαλερί κοντά στην προκυμαία».

«Καλύτερα να μιλήσω μαζί του πρώτα. Μπορώ να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σας;»

Με οδήγησε σ' ένα δωμάτιο όπου ο σύζυγός της καθόταν πίσω από ένα παλιό γραφείο ρολτόπ. Οι χαρκαωμένες δρύινες σανίδες του γραφείου ήταν σκέτη παραφωνία μπρος στη φίνα τικ επένδυση των τοίχων. Ο Μπιμάγιερ δεν γύρισε να μας κοιτάξει. Μελετούσε μια αεροφωτογραφία που κρεμόταν πάνω από το γραφείο. Η φωτογραφία έδειχνε τη μεγαλύτερη τρύπα στη Γη που είχα δει ποτέ.

Ο Μπιμάγιερ είπε με νοσταλγία και καμάρι:

«Αυτό ήταν το χαλκωρυχείο μου».

«Τη μισούσα πάντοτε αυτή τη φωτογραφία» είπε η γυναίκα του. «Μακάρι να την κατέβαζες».

«Το ορυχείο σου αγόρασε τούτο δω το σπίτι, Ρουθ».

«Ποιος τη χάρη μου. Σε πειράζει να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνο ο κύριος Άρτσερ;»

«Ναι. Με πειράζει. Σ' ένα σπίτι τετρακοσίων χιλιάδων δολαρίων, θα έπρεπε να υπάρχει ένα μέρος όπου να μπορεί ένας άνθρωπος να καθίσει στην ησυχία του».

Σηκώθηκε απότομα και βγήκε από το δωμάτιο.

Το αληθινό όνομα του Ρος Μακντόναλντ ήταν Κένεθ Μίλαρ. Γεννήθηκε κοντά στο Σαν Φρανσίσκο το 1915 και μεγάλωσε στη Βρετανική Κολομβία. Μόλις ενηλικιώθηκε, επέστρεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες όπου εξέδωσε το πρώτο του μυθιστόρημα, το 1944.

Το 1949 εισήγαγε τον ιδιωτικό ντετέκτιβ Λιου Άρτσερ στο βιβλίο *Κινούμενος στόχος*. Αν και όφειλε το όνομά του στον Χάμετ (Μάιλς Άρτσερ ονομαζόταν ο συνεταίρος του Σαμ Σπέιντ στο *Γεράκι της Μάλτας*), ο Άρτσερ ξέφυγε γρήγορα από το στερεότυπο του σκληρού ντετέκτιβ ο οποίος έχει έτοιμη

πάντοτε μια έξυπνη ατάκα στο στόμα κι ένα περίστροφο στο χέρι. Δημιουργώντας τον χαρακτήρα του Άρτσερ, ο Μακντόναλντ προσδιόρισε εκ νέου τον ιδιωτικό ντετέκτιβ· τον έκανε ένα άτομο με ηθικές αρχές που περιπλανιέται στο επικίνδυνο όριο μεταξύ εγκληματικής ενοχής και ανθρώπινης αμαρτίας.

Με ένα συγγραφικό έργο που φτάνει τα είκοσι πέντε βιβλία, ο Μακντόναλντ εμπλούτισε το αμερικανικό αστυνομικό μυθιστόρημα με ψυχολογικό βάθος και σύνθετα ηθικά διλήμματα. Στα βιβλία του το έγκλημα έχει συνήθως τις ρίζες του στο απώτατο παρελθόν και συνδέεται με θαμμένα οικογενειακά μυστικά. Παιδί διαλυμένης οικογένειας κι ο ίδιος, γνώριζε από προσωπική πείρα τις ψυχολογικές επιπτώσεις που έχουν οι δυσλειτουργικές οικογένειες στο άτομο και την εξέλιξή του.

Διετέλεσε πρόεδρος της Ένωσης Αμερικανών Συγγραφέων Αστυνομικού Μυθιστορήματος και του απονεμήθηκε το Ανώτατο Βραβείο της ένωσης, όπως επίσης το Ασημένιο Στιλέτο της Ένωσης Βρετανών Συγγραφέων Αστυνομικού Μυθιστορήματος. Πέθανε το 1983.

ISBN-978-618-03-1411-3

9 786180 314113

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81411